tel, 2) artikel 10 om ligestilling med værtslandets advokater og 3) artikel 11 om advokatfællesskaber.

Artikel 2-9 vedrører EU-advokater, der ønsker at udøve advokatvirksomhed i en anden medlemsstat under deres hjemlands advokattitel. En sådan advokat skal lade sig registrere hos værtslandets kompetente myndighed, og advokaten skal ved udøvelse af sin virksomhed angive sit hjemlands advokattitel på hjemlandets officielle sprog.

Når en EU-advokat udøver virksomhed i en anden medlemsstat, er han undergivet de samme faglige og etiske regler som værtslandets advokater. Hvis advokaten under sin virksomhed tilsidesætter sine pligter, gælder værtslandets retsplejeregler, sanktioner og retsmidler.

Advokaten kan udøve samme virksomhed som værtslandets advokater og kan navnlig rådgive om hjemlandets retssystem, EF-ret, international ret og værtslandets retssystem.

I artikel 10 er fastsat bestemmelser om EU-advokaters adgang til at få advokatbeskikkelse i værtslandet. En EU-advokat, der udøver virksomhed under hjemlandets advokattitel, og som godtgør, at han i mindst 3 år faktisk og regelmæssigt har beskæftiget sig med værtslandets retssystem, herunder EF-ret, har adgang til beskikkelse som advokat i værtslandet uden at opfylde diplomadirektivets betingelser herfor. Det samme gælder efter en konkret vurdering en EU-advokat, der kun i kortere tid har været beskæftiget med værtslandets retssystem.

Artikel 11 regulerer EU-advokaters adgang til i advokatfællesskaber at udøve advokatvirksomhed her i landet. Det skal således være muligt for EU-advokater at udøve advokatvirksomhed i advokatfællesskaber i værtslandet både med advokater fra samme hjemland, med advokater fra andre medlemsstater og med værtslandets advokater.

Det skal ligeledes være muligt at udøve virksomheden som en filial eller et agentur af det advokatfællesskab, som EU-advokaten er medlem af i hjemlandet.

3. Lovforslagets indhold

3.1. Gennemførelse af etableringsdirektivet

3.1.1. Bemyndigelsesbestemmelsens rækkevidde

Lovforslaget er udformet som en bemyndigelsesbestemmelse til justitsministeren.

Ligesom tjenesteydelsesdirektivet vil etableringsdirektivet efter Justitsministeriets opfattelse mest hensigtsmæssigt kunne gennemføres ved en bekendtgørelse, idet direktivet i vidt omfang indeholder bestemmelser af teknisk karakter. Yderligere vil denne gennemførelsesform være hensigtsmæssig, såfremt etableringsdirektivet senere måtte blive ændret. Hertil kommer, at andre regler vedrørende udenlandske advokaters erhvervsudøvelse (tjenesteydelsesdirektivet) i forvejen findes i administrativt fastsatte forskrifter.

Den gældende bemyndigelsesbestemmelse i retsplejelovens § 130 (tidligere § 129 a) er affattet således, at justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om udøvelse af advokatvirksomhed her i landet for advokater, der er etableret i en anden medlemsstat. I bemærkningerne til lovforslaget (L 47 fremsat den 17. oktober 1978) er anført, at lovforslaget tilsigter at skabe mulighed for, at Danmark kan opfylde de forpligtelser, der følger af EF-Rådets direktiv af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser. Det er endvidere anført, at direktivet kun indeholder regler om adgangen til at udføre tjenesteydelser og ikke bestemmelser om etablering og gensidig anerkendelse af uddannelser (FT 1978-79, tillæg A, sp. 731).

Da gennemførelsen af etableringsdirektivet vil indebære, at der fastsættes bestemmelser om EU-advokaters adgang til etablering her i landet og om adgang til dansk advokatbeskikkelse, finder Justitsministeriet det rigtigst at ændre affattelsen i overensstemmelse med forslaget til den nye bestemmelse i retsplejelovens § 130, stk. 1.

Forslaget til den ændrede affattelse af § 130 er udformet på en sådan måde, at det endvidere giver adgang til at gennemføre eventuelle kommende direktiver. Bestemmelsen giver ligeledes adgang til at fastsætte regler med henblik på opfyldelsen eller anvendelsen af andre vedtagelser i Det Europæiske Fællesskab. Der vil således kunne fastsættes regler, der er nødvendige for anvendelsen af forordninger, hvis der fremover måtte blive tale om at anvende denne form for retsakter på advokatområdet.

Bestemmelsen giver desuden adgang til at fastsætte bestemmelser om udøvelse af advokatvirksomhed her i landet for advokater fra lande omfattet af EØS-aftalen eller andre lande, som Fællesskabet i fremtiden måtte indgå aftale med.

EØS-aftalen omfatter de 15 EU-medlemslande samt Island, Liechtenstein og Norge. Hovedformålet med aftalen er, at EF-traktatens regler om fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital skal gælde inden for hele EØS-området.

Gennem EØS-aftalen forpligter Island, Liechtenstein og Norge sig til at tilpasse deres lovgivning til de direktiver, som er anført i et bilag til aftalen. For så vidt angår senere vedtagne direktiver indeholder afta-